

PAROHIA ADORMIREA MAICII DOMNULUI

GALATA - IAȘI

1 MART
2009

GÂNDURI CREȘTINE

FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

VIZITA ÎNALT PREASFINȚITULUI MITROPOLIT TEOFAN LA PAROHIA NOASTRĂ

Duminică 22 februarie 2009 a fost o zi istorică, memorabilă pentru parohia noastră pentru că în această zi, noul nostru ierarh, Înalt Preasfințitul Mitropolit Teofan al Moldovei și Bucovinei, după obiceiul îndătinat în Biserică, a făcut o vizită canonică pentru a aduce Sfântul Antimis și a-l așeza pe Sfântul Altar. Înalt Preasfinția Sa a fost însoțit de P. C. Protopop Constantin Andrei și de P.Cuv. Ierom. Hrisostom Rădășanu.

Un număr foarte mare de credincioși au dorit să fie prezenți la acest moment sărbătoresc și să-l aștepte cu multă dragoste pe Întâi Stătătorul Mitropoliei Moldovei și Bucovinei. Așa cum este obiceiul, la intrarea în curtea bisericii, Părintele Mitropolit Teofan a fost primit cu pâine și sare de către episcopii bisericii Paul Lefter și Costel Dumitru. Ei au urat bun venit în parohia noastră din partea tuturor credincioșilor. Apoi I.P.S. Mitropolit a fost întâmpinat de slujitorii bisericii noastre preoții Mircea Stoleriu, Adrian Dinu, Ian Câr-ciuleanu și de preoții invitați: Florin

Munteanu, și Daniel Tărnăuceanu. În drumul spre biserică și apoi până la intrarea în Sf. Altar I.P.S. Mitropolit a binecuvântat mulțimea și a primit, ca semn al bucuriei și dragostei brațe de flori. Apoi a continuat slujba vecerniei, timp în care, Părintele Mitropolit a așezat Sf. Antimis pe altar.

La sfârșitul vecerniei I.P.S. Mitropolit a spus între altele: „Am înțeles din partea părintelui paroh că suntem la sfârșitul vecerniei, și m-am bucurat pentru aceasta. În general credincioșii sunt obișnuiți să participe la slujba Utreniei și a Sf. Liturghii duminică dimineța. De-a lungul anilor s-a pierdut întru câțiva în conștiința creștină locul vecerniei, care altădată era inseparabilă de slujba de a doua zi. Participarea noastră la Liturghie în zilele de sărbătoare trebuie să fie precedată de participarea noastră și la Vecernie. Vecernia a fost rânduită să pregătească pe om pentru a doua zi, pentru că Liturghia de du-

minică e întâlnirea noastră cu Dumnezeu. Și pentru această întâlnire te peregătești de cu

Dumnezeu a binecuvântat Iașul și Moldova cu atâtea mănăstiri și biserici încât pentru o

singură persoană sunt necesari câțiva ani buni ca să poți trece să slujești în fiecare sfântă biserică și mănăstire. Mă bucur că împreună cu dumneavoastră am avut prilejul să particip la sfârșitul vecerniei și să mă bucur de darul florilor și inimilor

seară. Îmi spuneau niște preoți și credincioși din Grecia : sâmbătă după masa de prânz nu mai mănâncă nimic, închid televizorul, seara

dumneavoastră. Le iau și le duc acolo, și inima și florile și le așez la picioarele Sfintei Parascheva în numele dumneavoastră.“

merg la vecernie, și noaptea de sâmbătă spre duminică să fie mai liniștită, pentru că a doua zi mergem la biserică.

Și trebuie să fim pregătiți pentru

marea întâlnirea cu Domnul Hristos. De aceea mă bucur că părintele mi-a spus că s-a făcut vecernia și că acum sunteți la sfârșitul vecerniei.

Eu sunt în trecere prin această parte de oraș, vizitând patru biserici. Dorința mea a fost să fi venit la Sfânta Liturghie, dar

La sfârșit părintele paroh Mircea Stoleriu a mulțumit Înalt Preasfințitului Părinte Teofan pentru marea bucurie ce a făcut-o credincioșilor parohiei noastre prin vizita pastorală și prin cuvântul de învățătură rostit și l-a invitat pe I.P.S. Mitropolit Teofan să vină să officieze și Sf. Liturghie în biserica noastră.

ANTIMISUL

În conformitate cu canoanele Bisericii Ortodoxe, Sfântul Antimis este un obiect liturgic fără de care nu se poate săvârși Sfânta Liturghie. Sfântul Antimis este ditr-o

bucată pânză cu dimensiunea 40/60 cm. pe care este reprezentată punerea în mormânt a Domnului. Pe spatele acestei bucăți de pânză este cusut un buzunărel în care se află o părticică din moaștele sfinților mucenici . Aceasta este încorporată într-o bucățică de ceară sfințită prin atingere, cu Sfântul și Marele Mir. Obiceiul de a coase o părticică din moaștele martirilor în antimis (precum și includerea unei părticele în piciorul sfintei mese, la târnosirea bisericii de către arhieru) e de asemenea foarte vechi, din timpurile în care creștinii se adunau la mormintele martirilor de ziua proslăvirii lor, când pe lespeda mormântului care adăpostea sfintele moaște, care devenea altarul de jertfă se săvârșea Sf. Liturghie. Antimisul reprezintă jertfelnicul sau mormântul în care Mântuitorul s-a îngropat sau ieslea în care s-a născut. Locul lui este pe Sfânta Masă și se folosește exclusiv de preot la săvârșirea Dumnezeieștii Liturghii. *Anti-mesion* înseamnă, în limba greacă „în loc de masă”, el fiind folosit pentru a săvârși Liturghia, încă din primele veacuri creștine, Pe vremea prigoanelor când creștinii erau mereu urmăriți, fugăriți și torturați până la mucenicie în caz de nevoie, când locul slujirii era descoperit, preoții puteau să ia în grabă Sfintele Taine pe care le înfășurau cu Antimisul și plecau undeva unde puteau să

termine Sf. Liturghie și se împărtășeau cu Sf. Trup și Sânge al Mântuitorului. Uneori erau prinși și nu ezitau să mărturisească faptul că sunt creștini și credința lor în Hristos fiind apoi uciși în groaznice chinuri și batjocură.

Antimisele se schimbă odată cu episcopii. Îndată după instalare, noul episcop dispune imprimarea noii serii de antimise. Antimisele sunt sfințite de către episcop, destinate nominal fiecărei biserici parohiale sau mănăstirești și semnate, unul câte unul, cu propria sa mână. Antimisul este documentul prin care episcopul autorizează oficierea Sfintei Liturghii într-o anumită biserică. Dacă, pentru un motiv sau altul, episcopul își reține antimisul, în acea biserică nu se mai poate sluji Liturghia, chiar dacă biserica a fost sfințită. În schimb, dacă trebuie o cere, episcopul poate elibera antimisul chiar pentru o biserică încă nesfințită, până la terminarea picturii și a mobilierului. Antimisul este un obiect mobil. La hramuri sau sfințiri de biserici, când numărul credincioșilor e foarte mare, cu mult peste capacitatea locașului, Liturghia este oficiată afară, în aer liber, cu participarea unui mare sobor de preoți. În acest caz, antimisul este strămutat la locul slujirii, pentru ca după aceea să fie readus în sfântul altar. În vreme de război, preotul militar primește de la episcopul său un antimis pe care va oficia Sfânta Liturghie în orice parte a câmpului de luptă, oriunde o cer trebuințele ostașilor. În astfel de circumstanțe, antimisul e spațiul concentrat al locașului liturgic și,

DUMINICA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ, A IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

MEDITAȚII EVANGHELICE

TEXTUL SFINTEI EVANGHELII

Că de veți ierta oamenilor greșelele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; Iar de nu veți ierta oamenilor greșelele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelele voastre. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplătiție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. Mt.6.14-21.

Duminica lăsatului sec de brânză

Pr. ADRIAN DINU

Duminica premergătoare începutului Postului Mare se mai numește și a lăsatului sec de brânză sau a izgonirii lui Adam din rai nu pentru că ar aminti de vreo restricție sau de vreo lucrare oarecum uimitoare a lui Dumnezeu, ci se face referire la starea căzută pe care o avem în fața Lui, aceea de oameni păcătoși și totodată având datoria de a fi fii sau de a ne întoarce cu tot dinadinsul la El.

Pericopa evanghelică are în cuprinsul ei trei idei principale care ne ajută foarte mult la înțelegerea cu duhul a ceea ce urmează în viața noastră de până la Paștile Domnului: 40 de zile de post, rugăciune și fapte bune. Aceste idei se referă la trei dintre mijloacele de sporire

duhovnicească: iertarea, postirea ca act religios și raportarea la bunurile lumii.

1. „Dacă veți ierta oamenilor...”

Mai întâi se cuvine să lămurim câteva aspecte privitoare la iertare. Cea dintâi cerere în fața lui Dumnezeu pe care s-ar cuveni să o aibă fiecare credincios este aceea de a cere ca El să-i ierte păcatele. Mântuitorul Hristos ne spune în primele versete ale acestei Evanghelii că dacă nu suntem pregătiți să iertăm noi mai întâi pe cei din jur, atunci nici pe Domnul nu-L putem predis-pune să ne ierte. Faptul că toți greșim este o realitate, dar nu totdeauna nu conștientizăm că acest lucru se petrece și cu noi. Dacă însă ne dăm seama cu umilință de aceasta și punem mai mult decât un simplu regret în inima noastră, atunci El se va milostivi cu noi.

Creștinul trebuie să ierte concret, repede și total pe ai săi dacă vrea să aibă o legătură autentică cu Domnul, adică să fie pe calea cea bună. Sf. Ioan Gură de Aur spunea în acest sens: „Noi înșine facem începutul iertării noastre, noi suntem stăpânii judecății noastre” (Omilia la Matei, PSB 57, p. 254). Iertarea este DAR de la Dumnezeu, iar omul trebuie să aibă contribuția lui la dobândirea ei pentru că de viața de aici de pe pământ depinde judecata Domnului și starea de dincolo, în viața veșnică.

Un aspect la care se cuvine să reflectăm aici este cantitatea și calitatea iertării, adică până unde să iertăm? Răspunsul îl aflăm tot în Scriptură sau tot în învățătura Mântuitorului. Dacă luăm câteva exemple din viața Lui observăm că Domnul a legat iertarea de pocăință. Exemplele cu femeia păcătoasă (Ioan 3), apoi cu Petru când El i-a poruncit să ierte de șaptezeci de ori câte șapte (Luca 17), cu fiul risipitor (Luca 15) și altele de acest fel ne arată că noi suntem datori să facem din convingere lucrul iertării, cu toată ardoarea

și fără condiții impuse altora.

Numai așa vom fi din noi fii ai Părintelui Ceresc.

2. „Când postiți nu fiți triști...”. Din vorbele Mântuitorului se vede clar că El se referă la reținerea de la alimente. Noi în Biserică accentuăm adesea postirea spirituală, cu sufletul, postirea de păcate, dar iată că în această pericopă se precizează și nevoia de abținere de la amănca și a bea fără discernământ, fără măsură.

Deși acest aspect poate avea caracter formal este totuși foarte important pentru că adesea postul spiritual nu se vede și deci până la a ajunge la măsura acestui fel de postire se cuvine să începem cu felul de hrănire a noastră. Mântuitorul nu propune ceva absurd în a posti credincioșii, ci propune bucuria sălășluirii în felul de a fi al lui Dumnezeu: bucurie duhovnicească, iertare, facere de bine ș.a.m.d.

Postul autentic este abținerea de la păcat. La fel de adevărat este însă și faptul că cine nu postește de mâncare – sau mai degrabă cine nu se înfrânează de la bucate – acela nu se poate înfrâna nici de la alte fapte. Și tocmai în aceasta constă adevărata postire: ca faptele noastre să nu mai fie rele, ci spre slava lui Dumnezeu. Se cuvine să postim cu faptele noastre, cu vorbele noastre, cu sentimentele și cu dorințele noastre. Domnul Hristos condamnă postul făcut parțial, cu prefăcătorie și puțin calitativ.

Postul făcut pentru avantaje este post meschin sau de fapt este osândă în fața Domnului. Răsplata pentru postul făcut cu toată dragostea vine dacă nu ne etalăm virtuțile și credința, ci dacă rămânem smeriți, discreți și hotărâți. „Să postim cu inima, iar nu cu fața” (Ioel 2, 13).

3. „Nu vă adunați comori pe pământ...”. Raportarea omului la bunuri presupune tâlcuirea mai multor aspecte ale vieții noastre. Nu cred că trebuie confundată **pro-**rietatea cu comoara în sine.

Acumularea de bunuri în exces, abuzul de lucruri și de bani aduc cu ele și pervertirea spirituală, pentru că toate acestea se realizează și în detrimentul săracilor.

Nimeni, niciodată nu poate spune că a adunat atâtea în viața personală și, concomitent, că nu a auzit sau că a văzut pe săracii din lume. Ca și în cazul postului (spiritual, de mâncare, cu vorba, cu fapta etc.) se poate greși și în legătură cu cele materiale. Domnul nu condamnă procurarea celor necesare vieții fiecăruia dintre noi.

Dacă această procurare aduce atât de multe în viața unuia sau a altuia dintre noi și acela nu ține cont și de realitățile lumii, atunci bogăția lui devine ispită și pedeapsă în fața Domnului.

Bunurile sunt trecătoare, iar oamenii trebuie să se considere doar administratori vremelnici ai acestora. Dovadă stă faptul că pe bogatul Zaheu, care-și câștiga mai mult decât existența din practicarea meseriei lui de vameș, Hristos Domnul nu-l condamnă pentru că avea virtutea facerii de bine: împărțea la cei săraci, iar atunci când greșea dădea înapoi de patru ori mai mult celui păgubit.

Apoi pe tânărul bogat, Hristos Domnul l-a povățuit să se lepede de averea sa pentru că-i simțise inima legată de avere, ceea ce Zaheu făcuse deja, chiar dacă toți cei din jur îl condamnau.

Concluzia Sfintei Evanghelii de astăzi este aceasta: se cuvine să trăim frumos, în împăcare cu toți cei din jurul nostru și în cumpătare față de bunurile acestei lumi, fie că au un caracter comunitar sau personal.

Aceasta se cheamă desăvârșire sau drumul spre Hristos Fiul lui Dumnezeu Cel ce ne dăruiește viața. Dacă avem mintea să înțelegem rosturile celor din jurul nostru sau cu cele ce ne privesc în mod direct, atunci vom avea și sufletul dăruit lui Dumnezeu, iar aceasta este împlinirea chemării noastre: să fim creștini!

UN MODEL DE CUNOAȘTERE RAȚIONALĂ

Prof. Univ. Dr.Codrin Liviu Cuțitaru

Am citit cu interes, recent, notele făcute de Andrei Pleșu (în Dilema veche/nr. 262/2009, p.3) pe marginea unui interviu televizat (vizionat la Berlin!) al filozofului german Peter Sloterdijk, profesor la Universitatea din Karlsruhe. Sînt măcar trei motive – observa cunoscutul intelectual german – pentru care problema existenței lui Dumnezeu nu poate fi pusă la îndoială, nici măcar în planul strict rațional, al cunoașterii silogistice și al logicii deterministe.

Primul dintre ele îl reprezintă problema morții. Comentează, succint, Pleșu afirmațiile lui Sloterdijk: „Ea (moartea, n.m.) aduce, în conștiința fiecăruia, masivitatea unui absolut în același timp indeniabil și inexplicabil. Evidență de necontestat și de neocolit, dar, totodată, mister etanș.” Apoi, ar fi textele revelate, în speță Biblia. Nu ai cum să nu recunoști – oricît de încremenit ai fi în empirismul imediat și rudimentar – dimensiunea sa supra-temporală și singulară. „Cartea cărților” nu poate fi comparată cu „operele mari” ale umanității, întrucît ea depășește, prin realitatea și materialitatea „epicului” său, simpla idee a grandiosului estetic.

Spune Andrei Pleșu, rezumîndu-l pe filozoful german: „Oricît de formidabil e Shakespeare, el n-a reușit să marcheze, nici în adînc, nici în amplitudine, viața unei comunități, așa cum au făcut-o /.../ Evangheliile /.../.

Acestea nu sînt capodopere, ci evenimente. Evenimente creatoare de istorie, de reformă, de stil.” „Narațiunea” lor, se trece din dimensiunea limitat textuală în cea

reală, istorică. În sfîrșit, pe ultimul loc, dar, în esență, cel mai privilegiat, vine așa-zisa structură a inteligenței. Prin inteligență, noi ieșim ultimativ din noi înșine, părăsim „materialul” vizibil (și înșelător), pentru a ne situa în transcendența invizibilă (deloc înșelătoare însă).

Dezvăluim, altfel zis, apetență pentru un univers spiritual, care, deși disimulat în lumea percepțiilor noastre brute, se dovedește mai consistent și mai acaparator decît orice variantă de existență a materiei. Comentează Sloterdijk, prin medierea lui Pleșu: „Stă în firea minții noastre să se raporteze constant la realități care o depășesc. Putem concepe inteligențe mai înalte decît a noastră, putem concepe deneconcepțutul, alteritatea totală, supra-raționalitatea. Avem o înnăscută disponibilitate anagogenică. Trăim, neconținut, cu subînțelesul unui nivel de existență și de gîndire aflat deasupra nivelului propriu. Intelectul uman pare prefigurată pentru a se raporta la un intelect transcendent.”

Mai mult, aș adăuga eu, structura simetrică (logică, rațională) a inteligenței umane constituie o confirmare absolută a creației divine. Evoluționismul rămîne opac la frumusețea – de artefact sublim – a inteligenței, susținînd, sub semnul unui absurd extrem, că toată această măreție a ordinii și rigorii intelectului omenesc s-ar fi ivit, „accidental”, din haos. În fapt, însăși identificarea individului drept entitate inteligentă devine argumentul absolut al creației.

Interviul lui Sloterdijk – descris de Andrei Pleșu – demonstrează că, prin onestitatea observației, cunoașterea lui Dumnezeu este posibilă și la nivelul strict rațional, atît de apropiat intelectualilor dintotdeauna.

TELEVIZORUL ȘI CALCULATORUL

DR. DIMITRI AVDEEV

Întrebare: Fiul meu poate să se uite zile întregi la televizor

și zice că așa se odihnește. Poate aceasta să-i dăuneze ?

Răspuns: Îi dăunează, și încă cum ! În mai multe privințe, în primul rând, să ne gândim la conținutul programelor de televiziune. Emisiunile TV sunt pline de titluri monstruoase, legate de violență, desfrâu, ocultism. Trăgând în sine această otravă, sufletul nu poate rămâne sănătos în continuare: la oamenii care petrec mult timp în fața televizorului se dezvoltă starea de hipnarcomanie, a cărei principală caracteristică este o creștere morbidă a receptivității la sugestie. Ca urmare, slăbește voința, scade capacitatea de analiză a situațiilor de viață, suferă memoria. Pe lângă acestea, șederea prelungită cauzează stagnarea sângelui în organele pelviene, duce la disfuncții intestinale. Nici iradierea de la cinescop nu rămâne fără urmări. Ea produce, mai ales la copii, diverse tulburări nevrotice, care se manifestă prin irascibilitate, prin somn neliniștit. Cel afectat se simte rău, slăbit. Vremea trece fără putință de întoarcere, și ea este atât de prețioasă... Așadar, „odihna” de care vorbește fiul dumneavoastră este doar o iluzie. Încercați să-l lămuriiți, să-i schimbați această părere.

ANATOLIE NEGRUȚĂ

În fața „micului ecran”, vrînd-nevrînd, ființa umană își formează o psihologie de consumator pasiv. Omul este receptiv sugerîndu-i-se, prin intermediul unui mesaj subtil, ideea unei libertăți de a alege, chiar dacă această alegere este foarte redusă. Omul care vine obosit de la școală, muncă etc. devine un receptor pasiv în fața ecranului, preluînd fără discernămint mesajul difuzat. Starea în care omul devine influențabil este asemănătoare cu starea de hipnoză ce influențează profund personalitatea la nivelul subconștientului. Acest lucru a fost confirmat și folosit (în scopuri nobile) de coordonatorul laboratorului de hipnoză și profilaxie psihică V. Raicov.

Psihologul japonez Seichi Tomojo, observă că: Femeile care urmăresc filme de groază și polițiste nasc prunci subponderați și lipsiți de farmec; Femeile însărcinate care privesc imagini violente, muzică rock metalic (heavy metall) nasc prunci nervoși, perturbați psihic, scuturați de spasme musculare.

Mulțumim celor care au colaborat la apariția revistei noastre parohiale :
Emil Stoleriu, Raluca-Petronela Căuleț, Oana Terinte, Mihai Hrib,
Așteptăm să ne trimiteți materiale spre publicare pe adresa:
revista@admd.info.

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la
adresa : <http://admd.info>